

Vojtech
Beniczky

Hrobové ticho

SLOVENSKÉ
KRIMI

MARENČIN PT

hrobové ticho

Vojtech Beniczky

**hrobové
ticho**

MARENČIN PT

Copyright © Vojtech Beniczky, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2022
Design © Marta Blehová, 2022
938. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0930-0 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0931-7 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0932-4 (ePub)

Félix dnes ešte nemal žiadneho zákazníka. Namiesto nočnej služby sa mohol radšej poriadne vyspať. Lenže potreboval peniaze. Každá tržba bola lepšia než nič. Aj mizerná. Ak sa chcel vyhrabať z bahna, nemohol čakať so založenými rukami na zázrak. A okrem toho to nemohol predvídať. Vedel však, čo ho čaká a neminie. Požadujú od neho splatenie celého dlhu. Všetko do posledného centa. Čas už vypršal, so žiadnymi novými výhovorkami neuspeje.

Cez okno zaparkovaného auta cival do tmavej vyludnenej noci. Padal slabý dážď. Uvedomoval, si, že príde o svoj taxík, ktorý ho doposiaľ živil. Aj keď, ani to na splatenie starých dlhov nebude stačiť. Ale aspoň nateraz uhasí oheň, čo rozdúchal. Kým nepríde ničivý požiar. A možno sa stane zázrak a on vyhrá v lotérii, prebehlo myslou zúfalému Félixovi. Pripomenulo mu to, že musí skontrolovať tiket.

V živote urobil niekoľko zlých rozhodnutí. Medzi nimi aj požičiavanie si peňazí od nesprávnych ľudí. Samozrejme, vedel, aké to je nebezpečné. No o jednu strechu nad hlavou ho už exekútori pripravili. Nemohol dopustiť, aby sa to zopakovalo. Nijaká banka ani jeho známi by mu nepožičali. Musel podstúpiť to riziko. Požičal si od úžerníka.

Kedysi veril, že so svojou kapelou spraví diery do sveta. Peniaze sa mu mali sypať z vypredaných koncertov, predaných nosičov a odmien za tančiémy. Nič také sa nestalo. Posratý rock and roll. Posratý hazard. Posraté drogy. Taký životný štýl človeka skôr či neskôr pripraví nielen o majetok, ale aj o zdravý úsudok.

Félix býval nádejným hudobníkom. Večierky s kapelou boli zo začiatku

skvelé. Ženy mu samy padali do postele a cítil sa byť výnimočným. Neskôr do toho prišli drogy, vyskúšal asi všetky a vôbec nepocítoval závislosť. Hocikedy by s tým dokázal skoncovať. Ak by chcel.

Potom ho vyrazili z kapely. No nepovažoval to za životnú tragédiu, aj tak si v nej pripadal nedocenený. Založil si vlastnú kapelu a kvôli počiatkovej investícii dokonca obmedzil bývanie. No aj napriek tomu ho čoskoro postihli finančné suchoty. Boli to pre neho ťažké časy. Prišiel takmer o všetko a opustila ho aj žena. Pravdou je, že pri všetkých tých povinnostiach mu nezostával čas venovať sa ešte aj rodine. No bola to od nej rana pod pás. A to ešte nebolo to najhoršie.

Darina si po rozvode začala s automechanikom, ktorý im opravoval autá. Félix zostal celkom sám. Sotva sa zmohol na malú garsónku na periférii. Často nemal peniaze ani na jedlo a zaspával hladný. Napokon si musel priznať, že hudba ho neživí.

Chvíľu jazdil na kamióne vo firme bývalého svokra, ale ten ho vyhodil. Bolo treba platiť alimenty na dvojčky, to si vyžadovalo stály príjem. Finančnú situáciu sa rozhodol riešiť hazardom. Zo začiatku to ako-tak fungovalo a chvíľu bol aj v pluse. Kým celkom nestratil zdravý úsudok a nezačal riskovať príliš veľké sumy. Práve vtedy si prvýkrát požičal od úžerníka. Vlastne ani nemal prehľad, koľko si požičal. Niekedy vtedy si uvedomil, že ani drogy už nemá pod kontrolou. A zrútil sa mu celý svet.

Jeho život bol v troskách, na krku mal podivných ľudí, ktorým bol dlžný nemalé peniaze. Ale našiel v sebe vnútornú silu, vďaka ktorej mu svitla nová nádej. Rozhodol sa zmeniť od základov svoj život. Liečenie z neho spravilo lepšieho človeka. Zbavilo ho všetkých zlozvykov vrátane fajčenia obyčajných cigariet. Následne ho zaradili do resocializačného procesu. Niekoľko mesiacov tvrdo pracoval na píle a zarobil peniaze na nové auto. Po návrate domov sa zamestnal ako taxikár, toto mesto poznal vskutku dokonale. Všetko sa začalo na lepšie obracať. Lenže dobehli ho staré dlhy a začali sa nové problémy.

Nedokázal načas platiť výživné na deti. Chcel si ich brať k sebe na víkend, no hanbil sa pozrieť ich matke do očí. Začal splácať dlh, ktorý mu narástol, kým sa liečil zo závislostí. Išlo to pomaly, párkrát sa pohrával s myšlienkou, že znovu začne s hazardom. Našťastie, vábeniu pekla odolal. Aj keď nie úplne.

S jedným kolegom taxikárom, zhodou okolností tiež hudobníkom, ktorý takisto súrne potreboval peniaze, skúsili spoločne šťastie v lotérii. Takmer neškodné stávkovanie, ktoré sa žrebuje dvakrát do týždňa. Spolu vyberali čísla a každú stredu a nedeľu zúfalo čakali, či sa na nich usmeje šťastie. Možno to predsa len raz vyjde, hovorieval si Félix. Hneď potom začne tráviť veľa času so svojimi deťmi.

Nevychádzalo to. Bola to iba falošná ilúzia, ktorou po celý čas klamal sám seba, až to zašlo príďaleko. Lenže ak to nevyjde ani dnes, bude zle. Veľmi zle. Vlastne veľmi zle je už teraz. Toho úžerníka prestalo baviť čakanie. Alebo lepšie povedané, nebavia ho nízke splátky. Odkázal mu, že ich považuje skôr za urážku než za seriózne splácanie.

Volal mu jeho poskok. Podľa hlasu nepríjemný chlap bez zmyslu pre humor. Pôsobil zákerne. Ešte predtým mu navrhol aj iné riešenie, to však musel odmietnuť. Nedokázal by sa viac pozrieť na seba do zrkadla, ak by na to pristal. Ocitol sa v začarovanom kruhu. Týmto tempom by trvalo celé roky, kým by všetko splatil. Ibaže toľko času mu nedajú. Zajtra bude nútený predať svoje auto. Ani to však nebude stačiť a bez taxíka to bude ešte ťažšie. No naďalej bude nútený splácať dlh chlapovi, ktorého nemožno oblafnúť. Jeho poskok by ho vypátral aj na opačnej strane zemegule.

Mestu už niekoľko dní hrozilo, že ho zaplaví voda z Dunaja. Félixovi napadlo, že by mohol z jedného brehu rieky na druhý prevážať zákazníkov na čln. Ten idiotský nápad ho rozosmial. Odbočil k čerpacej stanici, aby si kúpil energetický nápoj. Zvykol si ich kupovať pred službou v potravinách, ale po tom výhražnom odkaze na to celkom zabudol. Povedal mužovi, že zajtra bude po nočnej. Ako keby to malo nejaký význam, na pokojný spánok môže zabudnúť tak či tak. Odvezie auto do bazáru a stretne sa s ním.

Félix si pretrel oči. Ako nočný taxikár nemôže pôsobiť ospanlivo, keď bude mať zákazníka. Pozrel na svoje náramkové hodinky. Už je dávno po žrebovaní. Možno sa mu podarí zistiť, aké dnes vyžrebovali čísla. Na čerpacej stanici sa zdržal len chvíľu. V momente, keď vychádzal zamyslený z predajne, všimol si, že niekto stojí pri jeho taxíku.

„Niekam vás odveziem?“ opýtal sa muža v čiernych džínsoch a tmavej plátennej bunde.

„Dobre,“ odpovedal muž.

Cudzinec, pomyslel si Félix ešte pred tým, než mu uvidel do tváre. Slovák by odpovedal inak, to sa počas svojej krátkej kariéry taxikára naučil. Dovtedy si také detaily nevšimával. Vnímaval len hudbu, ženy, drogy a automaty. A presne to ho priviedlo do tejto šlamastiky.

Mužovi bolo ťažké uhádnuť vek. Podlhovastú tvár mu lemovali ostré črty, mal tmavšiu pokožku a husté obočie. Bol mlčky. Nechal sa odviezť pre túto nočnú hodinu na nezvyčajné miesto. Obzvlášť pre cudzinca. Ale ľudia často robia zvláštne veci a mnoho cudzincov je tu už prakticky doma.

Félix spoznal za život veľa čudákov. Keď boli zákazníci zhovorčiví, tak sa im prispôbil. Keď boli ticho, s radosťou mlčal s nimi. Tak ako teraz. Jeho myseľ naplno zamestnávali vyžrebované čísla, ktoré mu nadiktovala predavačka na čerpacej stanici. Ak by nemal zákazníka, už by si dávno tie prekliate čísla overil. Možno je toto jeho posledná zákazka.

Biely taxík smeroval po moste do Petržalky. Ponad hrôzostrašne pôsobiaci Dunaj, ktorý vyzeral, že sa čo nevidieť vyleje. Zastal pri odbočke na hrádzu. Len na skok od bufetu, kam sa chodia občerstviť športovci. A len na skok od Dunaja, ktorý má na petržalskej strane viac možností zaplavovať svoje okolie.

Félix skľzol unaveným pohľadom na taxameter a prečítal zákazníkovi sumu.

Tmavovlasý štíhly muž ako keby zaváhal. Potom siahol do vnútorného vrecka a Félix očakával, že sa v jeho ruke zjaví peňaženka. Naučil sa podľa nich odhadnúť klienta. Nielen jeho možnosti, ale aj štedrosť. Samozrejme, že boli aj výnimky, no v zásade sa mohol spoľahnúť na pravidlo – najlepšia peňaženka je nenápadná. Z peňaženiek, ktoré vyzerali príliš luxusne, málokedy padali peniaze ako perie v kuríne. A ešte horšie to bolo so starými ošúchanými peňaženkami. Félix sa v tichosti pripravoval na to, čo muž vytiahne z vrecka.

Ten pohľad ho ochromil. Pri pohľade na malý lesklý revolver mu na čelo vystúpili kropaje potu a rozutekali sa mu po nehybnej tvári. Neposlúchali ho však ruky, nedokázal si tie prekliate kvapky utrieť.

Muž s revolverom pôsobil odhodlane. Vystrel cez neho voľnú ruku a otvoril dvere na strane vodiča. Potom vytlačil Félix z auta, neprestajne pritom naňho mieril.

Félix spadol na asfalt a rozbil si lakeť. Bol taký zaskočený vývojom situácie, že si najskôr ani neuvedomil, prečo sa mu to deje. Až po tom páde mu došlo, že to asi nebude bežný prepad. Tomuto chlapovi iste nejde o jeho mizernú tržbu. Vtedy pochopil, čo je vo veci. Pichlo ho pri srdci.

Hodinky ukazovali nula pätnásť. Deň, keď mal splatiť dlh, sa iba začal. To je ale rýchlosť, preletelo mu myslou. S hrôzou v očiach hľadel na chladnokrvne pôsobiaceho muža. Premkol ho strach. Strach, ktorý Félixovi bránil vstať zo studenej zeme. Napokon sa o to aspoň pokúsil. On predsa nie je žiaden zbabelec. Konečne v sebe našiel silu aj odvahu vyjednávať.

„Ak si tu kvôli môjmu dlhu, tak ja zaplatím. Predám svoj taxík a prinesiem peniaze. Ešte dnes. Odkáž to šéfovi,“ rozhovoril sa vystrašeným hlasom.

Muž neodpovedal. Félix mu vyčítal z očí odhodlanie ublížiť mu. Zo zeme nehybne sledoval revolver v jeho ruke. V duchu sa modlil, aby z neho nevyšiel výstrel. Na viac sa v tej chvíli nezmohol.

Vďaka mesačnému svitu bolo celkom dobre vidieť. Muž vystúpil z auta a veľmi rýchlo sa presunul k Félixovi. Na chvíľu zaváhal. Potom sa rozohnal a začal ho kopať do hlavy.

Prvé kopance Félix ešte vnímal. Napočítal do šesť. Kryl si hlavu rukami, ktoré odrazu začali fungovať. Obranný mechanizmus je prirodzená vlastnosť, ktorú človek objaví, až keď ju naozaj potrebuje. Život, ktorý Félix donedávna žil, ho o tom neraz presvedčil. Nebol na seba vždy hrdý, ale tie skúsenosti boli na nezaplatenie. Preto ani nemal zbraň ako niektorí taxikári. Cítil sa natoľko skúsený a ošľahaný vetrom, že mu to pripadalo zbytočné. Vedť nakoniec aj tak zo všetkého vždy nejako vyklučkuje.

Teraz pochopil, že sa prepočítal. Myslel na svoje deti. Na to, ako málo sa im venoval. Nikoho iného nemal. Chcel ešte stihnúť stať sa lepším rodičom, než akých mal v detstve on. Otca videl naposledy ako osemročný a matka mala svoje hudobné idoly, ktorým venovala vždy viac pozornosti, ako sa na kultúrnu referentku patrilo. Na syna jej už nezostával čas. Tak to zostalo až do jej predčasnej smrti pred desiatimi rokmi.

Kopance čiernych špicatých topánok s tvrdou podrážkou naďalej neúnavne dopadali na jeho hlavu. Niektoré údery vykryl rukami, iné však prenikli na nechránené miesta. Začalo sa mu zahmlievať pred očami. Strácal vedomie. Už nevnímal, čo sa okolo neho deje. Uvedomoval si len vietor,

ktorý ho unášal. Zdalo sa mu, že sa pohybuje bez vlastného pričinenia. Bol to oslobodzujúci pocit. Potom ucítil mocné chladné objatie. Nedalo sa odmietnuť. Podvolil sa mu.

Neznáma sila, ktorá ho doposiaľ unášala, náhle pominula. Už tu bol len on a studená zablatená voda. Nikto iný. Nebolo už cesty späť.

Mestskí policajti kontrolovali, či nejakých výrastkov po prehýrenej noci nezaviedla do nebezpečnej zóny zvedavosť, aby si zblízka natočili na kameru rozbúrený Dunaj. Zrazu k ich služobnému autu pribehol zmätený chlap. Bezdomovec. Vymenili si veľavravné pohľady. Napokon sa na služobnom aute predsa len stiahlo okienko. Na bezdomovca boli namierené dva odmerané pohľady.

„Po-podťe!“ skríkol vychudnutý bradatý muž v špinavom, otrhanom oblečení, ukazujúc prstom pravej ruky k brehu Dunaja.

„Kam máme ísť?“ opýtal sa mladší z dvoch mestských policajtov, nevšímajúc si, kam ukazuje bezdomovec. Sústredil sa hlavne na zadržiavanie dychu, aj keď tento tak veľmi nesmrdel.

„Tam! K-k vode!“ odvetil rozrušene.

„Upokoj sa a povedz nám, o čo tu ide,“ vyzval bezdomovca starší mestský policajt s vážnou tvárou.

„Je tam mŕ-mŕtvola!“ zajakával sa bezdomovec.

Už o tridsať sekúnd sa mestským policajtom, túžiacim po bezproblémovej zmene v teple služobného auta, naskytol hrôzostrašný pohľad. V štrku na brehu neďaleko od hrozivo pôsobiaceho Dunaja ležalo na chrbte telo mŕtveho muža s dokaličenou tvárou.

„A jé jé. Ten je teda poriadne doriadený. A stavím krk, že ho niekto surovo dobil na smrť. Zdá sa, že je mŕtvy už niekoľko hodín, a nevyzerá to, že zomrel tu,“ nahlas uvažoval starší mestský policajt pozorujúc pritom tvár vystrašeného bezdomovca.

„Vy-vytiahol som ho z vody,“ odpovedal bezdomovec previnilo. „Ne-nevedel som... Ch-Chcel som mu len po-pomôcť.“

„Nevidel si vo vode krv?“ namietal mladší mestský policajt vyčítavo a švihol pohľadom k hladine Dunaja.

„Ja-ja ne-neviem.“

Bezdomovec sa triasol od strachu. Porozprával im, že najskôr videl biele auto a chcel ísť k nemu bližšie. Pamätal si, že na streche malo tabuľku taxi. Ale zľakol sa, keď...

Presne v tejto chvíli ho starší mestský policajt zastavil gestom ruky. Vyzval ho, aby hovoril pekne postupne a začal tým, kde videl to auto.

„Kú-kúsok od-odtiaľto na š-štrku.“

„Sedel v ňom niekto?“

„N-nie“

„A čoho si sa zľakol?“

Vysvetlil, že potom sa to auto z ničoho nič pohlo a zmizlo medzi stromami pod asfaltovou cestou. Strašne ho to vydesilo. Rozbehol sa preč a zastavil sa, až keď zbadal vo vode telo toho chlapa.

„Povedz, čo presne si v tom aute videl,“ vyzval ho muž v uniforme.

„Nič,“ odpovedal. Potom dodal, že ho videl ísť dolu kopcom a počul strašidelný výkrik. No auto bolo prázdne.

„Strašidelný výkrik,“ zopakoval mladší mestský policajt pochybovačne. „Radšej nám ukáž to auto.“

Bezdomovec pokrčil plecom. Ukázal na miesto, kde auto stálo, a povedal, že to bolo kúsok od vody. Potom zopakoval, že sa samo rozbehlo dole kopcom. Nevedel však povedať, kde zastavilo, len kývol hlavou smerom k starému lesu.

„Volám centrálu. Ty choď s ním, ale nič tam nechytajte. Ja tu zostanem, kým prídu posily,“ rozhodol starší mestský policajt a pozrel na mŕtvolu.

„Tak poďme,“ vzdychol mladší kolega. To, že tento bezdomovec skoro vôbec, teda až na závan alkoholu, nezapáchal, považoval za jediné pozitívum dňa. Všetko ostatné bolo na hovno.

Tibor Kinský bol práve na ceste do práce, keď mu zazvonil mobil. Telefónát z oddelenia mu zmenil plány. Nenadchlo ho, že ho znovu poslali k prípadu.

Nebolo celkom namieste hovoriť o mieste činu. Hladina vody rýchlo stúpala. Potom rieka zaplavila celý breh aj neďaleký les. Možno sa to stalo

tu, to budú musieť zistiť, povedal si v duchu Tibor a vybral sa za znepokojeným hlúčikom ľudí.

Dozvedieť sa niečo od mladého mestského policajta nebolo jednoduché. Očividne nemal situáciu pod kontrolou. Potom sa Tibor márne pokúšal ťahať informácie od silno rozrušeného bezdomovca Ruda. Tibor z ich roztržky pochopil, že muž odmietol vojsť s mestským policajtom do lesa. Mal panický strach z toho, čo ho tam čaká. Bál sa vydať po stope auta, o ktorom bol presvedčený, že ho odniesli temné sily.

„Konečne je tu!“ zvolal starší muž v uniforme od auta mestskej polície.

Tibor sa k nemu obrátil. Už na pohľad skúsený mestský policajt konzultoval situáciu cez vysielacčku. Z kriminálky ho tri razy ubezpečili, že ich ľudia sú už na ceste, no dlho nikto neprichádzal. Dostali príkaz urobiť aspoň zopár fotografií a vziať mŕtvolu za ruky a nohy a rýchlo ju odtiahnuť pred ničivou vodou do bezpečia. Až potom dorazili uniformovaní policajti.

Teraz konečne prišiel prvý detektív. Muž so šedinami na sluchách a takmer detskou tvárou bez vrások ukončil hovor a vybral sa za ním. Od neho Tibor získal prehľad o tom, čo sa tu od skorého rána udialo. Keď si to značil do zápisníka, potil sa pritom.

Tibor prežíval svoje najťažšie životné obdobie. Problémy sa naňho valili zo všetkých strán v profesijnom aj v súkromnom živote. Uvedomoval si, že bola chyba riešiť to alkoholom. Začalo sa to pár pohárikmi koňaku večer pred spaním, kým nevedel, aký dopad na neho bude mať malér z posledného prípadu.

Išlo o prvú vraždu, ktorú vyšetroval. Bol vtedy na oddelení nový. Všetci jeho nadriadení dobre vedeli, že hlavný podiel niesol niekto iný. Plnil predsa len pokyny. Napriek tomu hodili vinu na neho. Odvtedy sedel len v kancelárii. Dnes ho znova privolali do terénu. Dostal druhú šancu. Bol odhodlaný sa s prípadom popasovať najlepšie, ako vedel.

K hlúčiku ľudí za policajtnou páskou sa pridali bezradne pôsobiaci kriminalistický technik. Inokedy zhovorčivý holohlavý šesťdesiatnik bez slova rozhodil rukami. Pozorujúc okolie Tibor pochopil, ako to v skutočnosti bolo s tou druhou šancou. Tohto prípadu sa nik iný nechcel ujať.

Obďaleč si všimol súdneho lekára. Keď k nemu kráčal, videl, že aj on sa mračí. Išlo o vyšportovaného muža, ktorý vôbec nevyzeral, že si čo nevi-

dieť škrtne šesť krížov. Niektorí jeho kolegovia to pripisovali tomu, že sa s partiou nadšencov vždy na Silvestra otužoval v Dunaji.

Dnes Vavřík hľadel na riekú nevlúdny pohľadom. Utriel si zarosené úzke okuliare v striebornom ráme do malej bavlnenej handričky. Potom pristúpil bližšie k telu obete.

„Tie odtlačky na tvári na pohľad vyzerajú ako od podpätkov pánskych topánok. Ale na podrobnú správu si ešte počkáš.“

Tibor si pri pohľade na znetvoreného muža nahlas vzdychol. Vlastne mu vyhovovalo, že ho prestali nasadzovať na nové prípady a nechali ho prehrabávať sa v starých nevyriešených vraždách, pri ktorých nikto neočakával, že ich odrazu vyrieši práve on.

Teraz sa díval na telo, z ktorého by sa dvíhal žalúdok aj ostrieľanejším kolegom. Ale mohol si za to sám. Už dávno mal požiadať o preradenie na iné miesto. Než začal kariérne rásť, mal v podstate pokojný život.

Pracoval na okresnej kriminálke a žil životom starého mládenca. Potom sa zasnúbil s ctižiadostivou študentkou. To ona ho začala tlačiť k vyšším ambíciám. Preto Tibor rozposlal prihlášky na oddelenia s vyšším stupňom dôležitosti. Teda to boli jej slová, on sa cítil dostatočne dôležitý už na okresnej kriminálke. Nové miesto mu behom niekoľkých mesiacov úplne zmenilo život.

Zlyhanie vo vyšetrovaní vraždy niesol Tibor ťažko. Domov chodil neskoro v noci a čoraz častejšie z neho páchol chľast. Po práci si zašiel na pár pohárikov koňaku, ale určite nebol alkoholik. No jeho snúbenicu prestalo baviť márne čas s niekým, kto ani nemá ozajstné méty v živote. Jedného dňa si zbalila svoje veci a odišla na ročný študijný pobyt do Belgicka. Zo dňa na deň a bez rozlúčky.

Poháriky s koňakom vystriedalo pitie rovno z fľaše. Dni mu splývali. Potom mu zaklopala na dvere bývalá kolegyňa z okresnej kriminálky. Pre Paulu mal vždy slabosť. Po čase opäť pil z pohárika. Dlhú mlčky sedeli ďaleko od seba. No po pár koňakoch si to rozdali priamo na pohovke.

Tibor zostal zmätený. Dovtedy bol presvedčený, že Paula sa mu pripletla naspäť do života len preto, aby mu z neho urobila peklo. Pod maskou súkromnej detektívky. Ako z nejakého lacného trileru.

Práve ona prvá spochybnila výsledky jeho vyšetrovania. No na to, čo sa udialo na jeho pohovke, nemal žiadne vysvetlenie. Záhada hodná ďalších

fľašiek koňaku. Odvtedy sa s Paulou nevideli a Tibora dodnes pravidelne pobolievala z alkoholu hlava.

Teraz Tibor Kinský zahnal ťaživé úvahy a bývalú kolegyňu s dlhými svetlými vlasmi vytesnil z hlavy. Tento prípad si už nemôže dovoliť posrať. Odhodlane sa poobzeral okolo seba. Z práve zaparkovaného auta vystúpil vyšetrovateľ a vykročil do príjemného slnečného počasia bez jedinej dažďovej kvapky. Tibor sa mu vydal oproti.

Paula Santorisová sa snažila priučiť žurnalistike. Od rána sa preklikávala článkami na internete. Robila to celé roky, v živote prečítala nespočetne veľa článkov, no teraz sa stala jednou z tých, čo ich píše. Myslela si, že to zvládne bez problémov. Zrazu cítila veľkú zodpovednosť.

Na jej pracovnom stole, vedľa počítača, ležal vysoký pohár s tyčinkami. Nepokojne vyťahovala jednu po druhej, až kým všetky slané dobroty nezjedla.

Ústrednou témou boli povodne, ktoré hrozili hlavnému mestu, čím sa momentálne zaoberal asi každý novinár v meste. Paula si so záujmom obzerala fotografiu s vrecami s pieskom, ktorá dokonale vystihovala vážnosť situácie. K fotografiám mala odjakživa vzťah. Dalo by sa povedať, že po detektívnej práci, ktorej sa v minulosti venovala najintenzívnejšie, bolo práve fotografovanie jej najobľúbenejšou pracovnou činnosťou. Isté obdobie sa ním živila.

Uvažovala, že by mohla zájsť do mesta a zhotoviť zopár záberov na hrozivo sa plniaci Dunaj. Lenže oveľa väčšmi ju zaujímali témy z iného súdka. Chcela sa prezentovať ako expert na kriminalistiku. Vlastne zopár malých článkov už mala napísaných a už aj oslovila redakcie.

Od práce ju mierne vyrušovali úvahy nad jej osobným životom. Má tridsaťštyri a ak si nedá pozor, zostane na ocot, uvažovala často v svojom prázdnom byte. Paula však až taká opatrná, čo sa mužov týka, nebola. Len pred niečo vyše mesiacom sa vyspala s jedným, pri ktorom opatrnosť veru vôbec nefungovala. Tibor bol zároveň aj bývalý kolega z kriminálky a pravdou je, že sa to nestalo prvý raz. Odvtedy sa nevideli, aj keď najmenej desaťkrát vyhľadala jeho číslo v mobile, no nikdy nestlačila zelené tlačidlo.

Namiesto toho chodila na tréningy, vozila sa hore-dole po meste a po-

čúvala hudbu. Paula si uvedomovala, že aikido, ktoré ovládala celkom obstojne, v kombinácii s jazdou na motocykli a k tomu jej rockerský výzor podstatne znižujú šance nájsť si muža snov. Možno aj preto posledné priame vyznanie lásky dostala od ženy. To ňou takisto dosť zamávalo.

Edita sa počas uplynulého roka stala jej najlepšou kamarátkou. Spolu pátrali po zločincoch a z času na čas po večeroch popíjali tequilu. Sexuálna orientácia kamarátky nebola pre Paulu prekážkou. Zmenilo sa to, keď jej tá prejavila svoje city. „Zmenilo“ je možno prehnaný výraz. V každom prípade s tým vôbec nerátala. Azda niekedy na začiatku ich priateľstva sa na túto možnosť v duchu pripravovala a chystala si výhovorky. Postupne nadobudla presvedčenie, že nič také nehrozí. Určite nie je Editin typ.

A nielen jej. V Paule dlhšie silnel pocit, že už nie je atraktívna. Nikto, kto by za to stál, jej už dlho neprejavil náklonnosť. Poslednou kvapkou bolo, keď sa ju chystal zviazať šeredný alkoholik. Obézny advokát, ktorého spoznala, keď sa naposledy snažila objasniť vraždu. Bola tým prípadom úplne posadnutá, vôbec nedbala na riziká. Keď sa vystrábila z autonehody a pomohla polícii nájsť vraha, odrazu znovu našla sebaistotu.

Vtedy bez hlbšej úvahy zazvonila pri dverách Tiborovi – detektívovi, ktorému obrátila vyšetrovanie naruby. Vyspali sa spolu. Opäť po čase. Zase len jediný raz. Odvtedy pociťovala ešte väčšiu osamelosť. Tlmiť ju dokázala jedine prácou, ktorá ju skutočne bavila. Odrazu v nej skrsol nápad, ako spojiť tému, ktorá ju zaujíma, s aktuálnym stavom mesta. Za oknom bolo príjemné slnečné počasie, ideálne na prechádzku.

Tibor znovu myslel na Paulu. Na jej vôňu. Na bozky a nežné dotyky. V noci nespal ani tri hodiny, mohli za to najmä včerajšie udalosti. Premietali sa mu dokola ako katastrofický film. Dlhو do noci premýšľal nad prípadom. Najskôr ho ráno privolali k na smrť dobitému telu muža. Skôr ako by zistili podrobnosti, mestskí policajti museli mŕtvolu premiestniť pre hroziacu záplavu. A k tej aj prišlo. Prv než na miesto nálezu dorazil nielen on, ale aj policajní technici, súdny lekár, vyšetrovateľ a dvaja narýchlo privolaní operatívni pracovníci.

V bezpečnej zóne v spoločnosti dvoch mestských policajtov a rozrušeného bezdomovca Ruda sa neveriacky prizeral, ako voda z Dunaja v okamihu spláchla všetky stopy z pravdepodobného miesta činu.

Tým sa problémy ani zďaleka neskončili. Mimoriadne dramatické bolo pátranie po bielom taxiku, o ktorom hovoril Rudo. Auto zmizlo pod hladinou a ani hľadanie hasičov a dobrovoľných záchranárov neprinášalo úspech. Až keď na kraji zaplaveného lesa pod vplyvom slnka mierne klesla hladina, tak sa v mútnej vode zalesklo niečo biele posádke vojenského vrtuľníka, ktorý bol do pátrania takisto zapojený.

Tibor ešte nikdy nebol súčasťou takej veľkej policajnej akcie. Teraz jej velil. Bolo to ako sen, z ktorého sa túžil prebudiť. Lenže nesníval. Bola to realita a on mal skutočný a veľmi náročný prípad. Musel sa prioritne zaoberať tým, čo bolo dôležité pre vyšetrovanie. Predovšetkým ich zaujímala identita mŕtveho muža, ktorý pri sebe nemal žiadne doklady. Mali však taxík.

Jeho majiteľ nedvíhal telefón a nebol ani doma. Teraz musel Tibor uro-

biť to najťažšie, ukázať jeho blízkym zmrzačené telo, aby potvrdili alebo vyvrátili smrť tridsaťosemročného taxikára Félixu Lubardu, ktorému auto patrilo.

Darina mala len tridsať rokov, no už toho prežila dosť aj na dva životy. Postarali sa o to muži, ktorí sa jej doposiaľ priplietli do života. Doplatila najmä na manželstvo s Félixom. Doteraz si to neprestala vyčítať. Vzala si hudobníka, ktorému bolo jedno, či majú dvojčky čo jesť alebo či si majú čo obliecť. Pre otca jej detí bola dôležitá len zábava. Kým s ním Darina chodievala po večierkoch, mala s ním sex, kedy chcel, kde chcel a v akej polohe chcel, tak ešte patrila do jeho života. Potom už nie.

Kým jej jedného dňa skrížil cestu vlasatý hudobník so zvláštnym zmyslom pre humor, bola študentkou medicíny a zároveň tvárou modelingovej agentúry. Všetko sa pokazilo niekoľkými zoznamovacími pohármi červeného vína a spontánnym sexom na zadných sedadlách jeho štyľového auta. Potom ju pozval na turné s kapelou a tam s ním otehotnela. Darina doslova pretrpela problematické tehotenstvo a bola na to celkom sama. Už vtedy ju zmárali pochybnosti, či sa vydala za toho pravého. Samota ju ubíjala.

Po pôrode sa pochybnosti premenili na realitu. Keď dovtedy Darine prekážala samota, od narodenia dvojčiek sa neraz v duchu modlila za chvíľku ticha. Deti boli veľmi čulé. Vyžadovali si ustavičnú pozornosť a ako naschvál nikdy nespali naraz.

Ich otec však o tom nemohol vedieť, keďže sa domov zakrádal výhradne neskoro v noci, potúžený alkoholom, a pred ťažkým pracovným dňom si nárokoval na nerušený spánok. Išlo to s ním rýchlo dolu kopcom. Neskôr sa pridali drogy, vyhodili ho z úspešnej kapely, v ktorej zarábala dosť na to, aby žili na úrovni.

Potom už len živorili. Félix spočiatku tvrdil, že sa nič nedeje, že má všetko pod kontrolou a také tie reči. Založil si vlastnú kapelu podľa svojho gusta, ale tá mu neprinesla žiadne peniaze. Naopak, nákup aparatury, propagácia a ďalšie výdavky spojené s cestovaním a réžiou kapely ich stáli pekný rodinný domček na Kolibe, o ktorý čoskoro prišli v dražbe.

Darina dlho prehliadala to, že sa Félix nezajíma o ňu ani o deti. Vedela o manželovej nevere aj o drogách. No to, že sa musela s malými deťmi

vystahovať z domu, na ktorý im výraznou mierou prispeli jej rodičia, bola posledná kvapka. Viac už nehodlala žiť s takým človekom.

Po rozvode očakávala, že aspoň výživné bude prichádzať načas, aby sa nemusela doprosovať rodičom. Lenže vtedy Félix padol ešte hlbšie do priepasti. Neustále ho musela naháňať, zakaždým meškal s platbou minimálne dva mesiace.

Keď Darinu popri príprave raňajok pre dvojčatá vytrhol z úvah zvoniac mobil umiestnený na policičke mimo dosahu detí, strhla sa a rozbila tanier.

„Dobrý deň. Pri telefóne Tibor Kinský, polícia. Potrebujem s vami hovoriť. Ide o vášho bývalého manžela.“

Darine sa triasla ruka, v ktorej držala mobil. Hlas policajta bol vážny, aj keď celkom odlišný od kričiacich mužov v kuklách, ktorí pred jej očami zatýkali chlapa, s ktorým sa istý čas stretávala vlani na jeseň. Ešte mala v živej pamäti, ako ich nahých nadránom prepadlo v jeho dome policajné komando a odvieďlo ho v putách. Chvela sa, ešte keď o pár hodín neskôr, po výsluchu, prišla vyzdvihnúť k rodičom dvojčičky.

Tento policajt však znel až nápadne súcitne. No aj tak bolo niečo, čo obe situácie spájalo. Darinu to desilo, aj keď nevedela prísť na to, čo je tým spojitom.

„A môžem vedieť, o čo ide?“ opýtala sa opatrne.

„O tom by som s vami radšej hovoril osobne,“ odvetil policajt.

Dohodli sa, že príde na služobnom aute, odviezie Darinu s deťmi do škôlky a potom sa pokojne porozprávajú.

Tibor otvoril zadné dvere služobného auta, počkal, kým sa vrtošivé dvojčičky usadili na sedadlá.

„Deti, teraz sa chvíľu nehýbte. Musím vám zapnúť bezpečnostné pásy.“

„Ujo, ty si policajt?“ spýtalo sa dievča nedôverčivo.

„Nie je. Mama nás oklamala,“ odpovedal jej presvedčivo chlapec. „Ak by to bol naozajstný policajt, mal by na sebe uniformu!“ dodal dôrazne.

„Ocko mi vravel, že bezpečnostný pás mi musí zapnúť kvôli tomu, aby mu policajti nedali pokutu. Takže ak by si bol naozaj policajt, tak načo by nám boli pásy? Čo by si dal pokutu sám sebe?“ zasmialo sa dievča.

„Dávam vám ich kvôli vašej bezpečnosti!“ zvýšil hlas Tibor.

„Prestaňte už tárať a počúvajte pána policajta,“ napomenula svoje rato-
lesti zahanbená Darina. „Prepáčte, sú to len šesťročné deti, ale myslia si, že
už vedia všetko na svete.“

„To je v poriadku,“ mávol rukou Tibor, zabuchol za deťmi dvere auta
a ponáhľal sa otvoriť ich mame.

„Ďakujem, ste milý,“ reagovala neisto Darina.

Cestou do škôlky sa pokúšala z tváre policajta v civile vyčítať, prečo sedí
v jeho služobnom aute.

„Takže... Prečo ste so mnou chceli tak naliehavo hovoriť o mojom býva-
lom manželovi?“ opýtala sa tichým hlasom Darina, len čo odovzdala deti
ich triednej učiteľke a znova sa ocitla v policajnom aute.

Tibor sa snažil venovať šoférovaniu, no neuniklo mu, aká je Darina ne-
pokojná. To, že je krásna a vkusne oblečená, si všimol, už keď ju s deťmi
vyzdvihol pred barakom na Stropkovskej ulici. Teraz ale priestor jeho slu-
žobného vozidla naplnila nervozita.

„Nechcel som takto za jazdy, ale nebudem teda chodiť okolo horúcej
kaše,“ reagoval Tibor. Na okamih sa odmlčal, no potom sa odhodlal.

„Je mi to veľmi ľúto, ale musím vás požiadať, aby ste nám pomohli
s identifikáciou. V Petržalke, vlastne pod vodou, sme našli taxík vášho bý-
valého manžela. Tesne pred tým, ako Dunaj takmer zaplavil naše mesto, sa
na brehu našlo telo mŕtveho muža.“

„Ja som to vedela,“ pošepkala Darina a sklonila hlavu. Mierne zvlnené
čierne vlasy zopnuté do konského chvosta sa jej prehupli dopredu. „Videla
som to.“

„Videli ste to? Videli ste, čo sa stalo? Boli ste pri tom?“ začudovane zo
seba chrľil Tibor.

„Videla som, ako sa biele auto veľkou rýchlosťou rúti dolu kopcom.
A počula som Félixov výkrik.“

Tibor zmätene zažmurkal. Takto nejako mu to opisoval aj bezdomovec
Rudo, ktorý pri Dunaji našiel telo.

„Boli ste včera ráno na pravom brehu Dunaja?“

Darina pokrútila hlavou a vyhŕkli jej slzy.

„Nie. Videla som to vo sne. Mávam veľmi reálne sny,“ odpovedala a na-
hlas sa rozplakala.

Tibor sa snažil nedať najavo, že takým snom vôbec neverí. Ani to, že sa Darina práve stala prvou potencionálnou podozrivou.

„Zvládnete tú obhliadku?“ položil jej zdvorilostne otázku, na ktorú si prial počuť len jednu odpoveď.

„Áno,“ naplnila jeho očakávanie Darina.

„Je to on,“ pošepkala Darina a rýchlo odvrátila tvár.

Tibor hádal, že k jednoznačnému verdiktu jej pomohlo farebné tetovanie „rock and roll“, ktoré mal Luberda na hrudi tesne pod krkom. Identifikácia na základe tváre by Darine vzhľadom na množstvo poranení nepochybne trvala dlhšie než pár sekúnd. Lenže to by už nezvládla, Tibor ju musel vyviešť z miestnosti a dať jej pohár vody.

Preto sa rozhodol nateraz ju netrápiť ďalšími otázkami. Bude mať na to ešte dostatok priestoru. V duchu skonštatoval, že obhliadka tela dopadla v zásade dobre. Darina pri nej neomdlela a z patológie odišla po svojich. Tibor ju po celý čas úkosom pozoroval. Skúmal a vyhodnocoval jej reakcie. Premýšľal nad nimi ešte dlho po tom, ako v Ružinove na Stropkovskej ulici vystúpila z jeho služobného vozidla a vrátila sa domov.

Prvé dva jej články sa objavili na webe a Paula z nich mala veľkú radosť. Teraz pracovala na ďalšom a cítila, že bude lepší ako tie predchádzajúce. Spájal aktuálnu situáciu a kriminalitu a to v Paule vyvolalo pozitívne pocity. No keď len na chvíľu zložila prsty z klávesnice, opantal ju celkom opačný pocit.

Včera počas prechádzky mestom, práve keď v jej mysli ten článok vznikal, stretla Eugena Duffeka. Muž, ktorý si mal každú chvíľu vziať za ženu jej sestru, nepokojne prešľapoval z nohy na nohu pred svojím zaparkovaným taxíkom. Inokedy zhovorčivý a priateľský chlapík ju sotva pozdravil. Paula sa pokúsila zistiť, čo je vo veci, no keď nepochodila, rozlúčila sa s ním a pokračovala v skladaní príbehu, ktorým hodlala preraziť vo svete žurnalistiky.

Teraz ten článok nabral celkom konkrétne obrisy, a aj keď Paula stále nebola celkom spokojná s jeho podobou, verila, že jej pomôže naštartovať kariéru. Naposledy si ho prečítala a zamyslene si natočila na prst prameň dlhých svetlých vlasov. Potom sediac v pohodlnom kresle odvrátila pohľad od klávesnice a pozrela von oknom. Počasie bolo ešte lepšie než včera. Rozhodla sa, že si pôjde zabehať. Do lesa na úpäť Malých Karpát to mala zo svojho bytu na Tbiliskej ulici v Rači len na skok.

Prezliekla sa do športového úboru, vybehla do kopca, no stále musela myslieť na taxikára, ktorý sa čoskoro stane jej švagrom. Pre pohodu v rodine dúfala, že sa Eugen nedostal do nejakých problémov. Ako Paula poznala svoju sestru, znamenalo by to hotovú rodinnú katastrofu.

Eugen bol ako na ihlách. Desaťkrát si na internete pozrel čísla, ktoré s kolegom spoločne podali, a sedelo to. Chvíľami poskakoval po parke-

tách prázdnej izby ako malý chlapec, potom zasa neveriacky krútil hlavou a štípal sa na lícach. Päťkrát sa pokúšal dovolať Félixovi, no jeho telefón bol stále nedostupný.

Tisíc ráz oľutoval, že si ten žreb nezobral on. Ale tak si na začiatku určili pravidlá. Striedali sa, raz ho mal u seba jeden, potom zase ten druhý. A vždy podávali len na jedno žrebovanie. Pretože Félix trval na tom, že zakaždým budú meniť čísla. Podľa neho to zvyšovalo šance na výhru. Vždy nové čísla, taká bola medzi nimi dvoma dohoda.

Ak si Félix bude chcieť prisvojiť celú výhru, tak ho uškrtnú vlastnými rukami. Ale prečo by to robil? Veď vyhrali prvú cenu. Z tých peňazí sa predsa ujde dosť obidvom, utešoval sa Eugen.

Podchvíľou mal pocit, že je to len sen. Pripadalo mu to ako príbeh z rozprávky. Zúfalo potreboval peniaze na to, aby na pozemku, ktorý nedávno kúpili v Stupave, mohli začať stavať vlastný rodinný dom. Bývať v jednej izbe so ženou a malým dieťaťom pod strechou jej rodičov bolo umárajúce.

Výhra v lotérii by vyriešila ich situáciu. Konečne by sa mohli s Nikolou zosobášiť a usporiadať poriadnu svadobnú oslavu. Možno by sa na istý čas mohli ubytovať aj v nejakom peknom hoteli v centre mesta. Alebo radšej na okraji mesta. Netreba na seba zbytočne pútať pozornosť.

Lenže rozprávka sa rozplývala každým neúspešným pokusom dovolať sa Félixovi. Eugen dnes odparkoval taxík skôr ako inokedy. Nedokázal sa na prácu vôbec sústrediť. Znovu sa pokúšal dovolať kolegovi, no bezvýsledne. Čoskoro sa Nikola so synčekom a svokrovcami vrátia z návštevy u akýchsi vzdialených príbuzných, ktorým išli ukázať malého Daniela, a Eugen ani nevie, či sa môže rodine pochváliť výhrou.

Tibor mal s prípadom práce vyše hlavy. Mal na ňom pracovať aj policajt, ktorého dnes v práci očakávali po dvojtyždňovej péenke, no ešte sa neozval. Spoločnosť mu robili len dvaja operatívni pracovníci a vyšetrovateľ. Všetci sa prikláňali k verzii, že išlo o náhodné lúpežné prepadnutie, ktoré sa skončilo tragicky.

„Luberda bol proste v nesprávnom čase na nesprávnom mieste,“ povedal vyšetrovateľ a zaprial Tiborovi pekný zvyšok dňa.

Tibora zmárala únava. Po tom, čo sa dopoludnia rozlúčil s bývalou manželkou obete a trochu si ju preveril, vrhol sa na ďalších ľudí, s ktorými

bol Luberda v kontakte. Nebolo ich veľmi veľa. Félix inú rodinu už nemal a so všetkými hudobníkmi sa na smrť pohádal, ešte skôr, než sa definitívne vzdal sna o skvelej muzikantskej kariére. V taxislužbe, pre ktorú pracoval, bol v podstate ešte nový.

„Jediný kolega, s ktorým sa stihol zblížiť, bol podľa mojich informácií Eugen Duffek,“ povedala Tiborovi operátorka dispečingu.

„Eugen Duffek,“ zopakoval Tibor meno taxikára a hlboko sa zamyslel. Kým strávil tú informáciu, operátorka taxislužby položila, pretože si myslela, že už ukončil hovor.

Eugen Duffek bol taxikár, za ktorým by Tibor zašiel tak či tak. Táto záležitosť mu znova pripomenula, že ich osudy sú poriadne prepletené. Teraz bol najvyšší čas sa so starým kamarátom porozprávať. Vybral z vrečka mobil a v zozname vyhledal jeho číslo.

„Zdravím môjho dvorného taxikára,“ začal Tibor uvoľnene.

„Dnes už nepracujem,“ oznámil mu bez nadšenia Eugen.

„Tentoraz ide o niečo iné. Poznáme sa najmenej desať rokov, Eugen. A som rád, že mám vždy prehľad o tom, v akej taxislužbe práve pracuješ.“

Eugen býval džezovým muzikantom, robil hudbu, ktorá bola Tiborovi blízka, a tak celé tie roky chodievali do rovnakých barov a klubov. Obaja radi trávili večery s pohárikom koňaku v ruke a rovnako radi viedli debaty o známych džezových umelcoch a ich životných osudoch. Preto sa čoskoro spriatelili. Navyše mu Eugen dával špeciálne zľavy na odvoz, čo Tibor pri svojom životnom štýle často využíval.

„Chceš sa u nás zamestnať?“ opýtal sa Eugen.

„Daj pokoj. Radšej mi povedz, aké je byť otcom. Odkedy si prestal hýriť po kluboch, tak sme sa spolu poriadne nerozprávali. Ak nerátam tie cesty, keď si ma viezol taxikom z nejakého podniku domov. Lebo na tie si, pravde, ani veľmi nepamätám.“

„Tibor, o čo ide?“ žiadal vysvetlenie Eugen.

„O tom by som nerád hovoril do telefónu, Eugen. Ozaj, nevieš, čo je s Paulou?“

„Ja?“

„Áno, veď ste už skoro rodina. Predsa si niečo ako švagar ženy, o ktorej

v poslednom čase veľa premýšľam. Kto iný by mi mohol niečo povedať o Paule Santorisovej?”

Eugen si vzdychol. „Počúvaj, máš depky?”

„Aj tak sa to dá povedať. Ale potrebujem sa s tebou súrne stretnúť. Ešte dnes.“

Eugen pristavil svoj taxík pri chodníku s vysokým obrubníkom a gestom naznačil Tiborovi, aby doň nastúpil. Policajt poskladal svoje dlhé telo na miesto spolujazdca. Napriek tomu, že cvičenie s činkami už dlhší čas zanedbával, ešte stále malo obdivuhodné tvary. Čoraz neforemejší Eugen si ho zamyslene premeral.

„Potrebuješ odvoz?”

„Potrebujem, aby si teraz so mnou niekam zašiel.“

„Ja?!” prekvapil sa Eugen.

„Na Sasinkovu,“ nadiktoval mu ulicu.

Eugen naňho pozrel ešte prekvapenejšie než predtým.

„Tibor, ak so mnou chceš hovoriť o Paule, obávam sa, že ti s tým nepomôžem. Stretol som ju včera náhodou na ulici, ale hneď išla svojou cestou. Vlastne už pár týždňov som s ňou nehovoril. A vôbec neviem, ako to je medzi vami dvoma.“

„Ako to je medzi nami dvoma – to neviem ani ja. No o tom som s tebou nechcel hovoriť,“ odpovedal Tibor.

„Tak o čom teda?”

„Nie o čom, ale o kom. O Félixovi Luberdovi.“

Eugen zvrátil čelo a prižmúril jedno oko. To meno si dnes spolu so šesťmiestnou sumou opakoval neustále.

„O Félixovi Luberdovi,“ zopakoval začudovane.

„Čo o ňom vieš?”

„Čo viem o Félixovi?” Eugen zvažoval, či má Tiborovi povedať o prvej cene v lotérii, ktorá im prináleží obidvom rovnakým dielom, ibaže Félix je ten, kto má v peňaženke odložený výherný žreb.

Eugen napokon usúdil, že si najskôr ujasní veci s Félixom, až potom vyjde s pravdou von.

„Je to taxikár a zároveň aj bývalý hudobník. Čiže máme toho dosť spo-

ločného," reagoval najpokojnejšie, ako v tej chvíli dokázal. „Ale prečo sa ma naňho pýtaš?“ neodpustil si otázku.

Tibor dal Eugenovi pokyn, aby zastal. Vystúpil z auta pred patológiou a k rovnakému činu vyzval aj šoféra taxíka.

„Vyšetrujem jeho vraždu," odpovedal Tibor s naučeným smútkom v hlase. „Teda, ešte by som ti chcel ukázať telo obete. Jeho bývalá manželka ho identifikovala, ale bola v šoku a ja nechcem nič podceňiť.“

Eugen sa nezmohol na žiadnu zmysluplnú reakciu. Z úst mu vyšlo len zopár neidentifikovateľných zvukov. Keď to Tibor vyslovil, začalo mu víriť hlavou toľko úvah, že dokázal len mlčky kráčať a sťažka vnímať slová kamaráta – policajta. Nemohol uveriť, do akej situácie sa to odrazu dostal. Rozprávková výhra, ktorá bola malú chvíľu na dosah, sa náhle začala vzdávať.

Má vyjsť s pravdou von a riskovať, že mu nikto neuverí? Alebo dúfať v ďalší zázrak, že sa k tomu žrebu nejako dostane v úplnej tajnosti a nikto tak nebude môcť spochybniť jeho nárok na výhru? Je možné, že Félixova smrť nejako súvisí s tou výhrou? Tých myšlienok bolo príliš veľa na to, aby Eugen dokázal triezvo uvažovať.

„S najväčšou pravdepodobnosťou to bola lúpežná vražda, ale najskôr si chcem urobiť o obeti obraz. Potrebujem zistiť, či mal Luberda nejakých nepriateľov a tak. Je to štandardný postup. Nevieš o niekom, kto by mal dôvod dobiť ho na smrť?“ vrátila ho do reality Tiborova priama otázka.

„Nie!“ odpovedal s prehnaným dôrazom Eugen.

Ak by sa teraz priznal k spoločnej výhre s obeťou vraždy, policajti by ho iste začali podozrievať, že si chcel celú výhru nechať pre seba, a preto Félixu odpratal na onen svet. Ak nie Tibor, tak jeho kolegovia určite áno. Tibor predsa nebude na tomto prípade pracovať sám. A má aj nadriadených, ktorým musí podávať hlásenia, a tiež spisujú tie prekliate zápisnice, kde by to zaručene vyznelo ako jasný motív vraždy. Negatívne úvahy vírili Eugenovi hlavou.

„Viem len, že Félix dlžil peniaze. Ale neviem komu ani koľko," počul svoj vlastný hlas oznamovať Tiborovi pravdu zredukovanú na jedinú z možností, o ktorých si myslel, že by mohli byť príčinou Luberdej vraždy.

Potom sa Eugen celkom odmlčal a, popravde, ani si nepamätal, či sa

ho Tibor ešte na niečo pýtal. Myslel už len na jedno. Z tejto neuveriteľnej situácie mu môže pomôcť len jediná osoba. Paula Santorisová.

Eugen precitol, hneď ako ho Tibor priviedol do studenej miestnosti a ukázal mu mŕtve telo. Keď policajtovi ako druhý v poradí potvrdil, že ide o Félixu Luberdu, rozlúčili sa.

Eugen si opäť sadol za volant svojho auta, no ešte nebol schopný šoférovať. Poriadne si odfúkol, vytiahol z vrečka menčestrovej bundy mobilný telefón a zavolał Paule.

Beh v lese jej dal poriadne zabrať. Paula sa vrátila domov spotená a príjemne unavená. Práve vyšla zo sprchy a navliekla na seba župan, keď jej zazvonil mobil.

„Ahoj, Eugen. Čomu vďačím za to, že si mi takto uprostred dňa zavolať?“ ohlásila sa trochu žartovne a odvrátila pohľad od neporiadku v obývačke. Za oknom sa zatiahla obloha.

„Som v peknej kaši. Jediné ty ma môžeš zachrániť, Paula. Musím s tebou hovoriť, hneď teraz!“ vyletelo Eugenovi z úst bez toho, aby sa zdržoval pozdravom.

Keď Paula počula švagrov udychčaný hlas, bola si celkom istá, že žiadať ho čo i len o štvrthodinu strpenia by znamenalo katastrofu, a zatiaľ by sa mu zrútil celý svet. Už od včera vedela, že sa s ním niečo deje. Teraz mala šancu zistiť, čo to je. Zvyčajne pokojného a uvoľneného Eugena ešte nikdy nepočula takého rozrušeného.

„Okej, tak teda kde si?“

„Povedz mi radšej, kde si ty, a ja ťa tam vyzdvihnem. Bude to rýchlejšie,“ rozhodol Eugen.

„Doma, kde by som bola?“

„Myslel som, že sa zasa túlaš mestom.“

„Nie,“ odsekla Paula.

„Dobre, prídem po teba.“

Paula horela zvedavosťou.

„Eugen, utáhuješ si zo mňa?“

„Vyzerám na to?“

„Vyzeráš, že si tesne pred infarktom,“ reagovala Paula, keď jej Eugen podrobne opísal svoj problém.

„Ale my sme fakt vyhrali prvú cenu. A Félix je teraz mŕtvy, zavraždili ho.“

„Prečo si to, dopekla, hneď nepovedal Tiborovi?!“ vybuchla Paula.

„Tebe sa to povie! Nikto nevie, že na výherný žreb, ktorý bol odložený v peňaženke zavraždeného taxikára, mám rovnaký nárok ako on. Keď sa to prevalí, bude to vyzeráť ako ukážkový motív. Zatiaľ si Tibor myslí, že išlo o náhodné lúpežné prepadnutie. Nechcem, aby začal podozrievať mňa.“

Paula vzdychla.

„Máš v mobile nejaké esemesky, v ktorých si píšete o tom stávkovaní?“

„Jasné, zopár takých mám,“ odvetil Eugen.

Paula sa mu prísne zadívala do očí.

„Eugen, ak si toho chlapa nezavraždil, tak sa nemusíš báť, že ti tú vraždu Tibor prišije. Možnože tvoj kolega vyložil ten tiket doma a polícia ho nájde. Budeš svoj nárok na výhru síce musieť nejako preukázať, ale zatajovaním dôležitých informácií by si si len uškodil.“

„Jasné, že som ho nezabil, preboha. A ten tiket mal Félix určite pri sebe, lebo nikdy nevydržal s jeho kontrolou do druhého dňa a čísla sme menili po každom žrebovaní. Bolo to otravné, ale Félix tvrdil, že to zvyšuje naše šance na výhru,“ smutne sa usmial Eugen.

Paulin pohľad sa zmenil na súcitný.

„Tak či tak s tým musíš ísť za Tiborom.“

Eugen sa náhle strhol.

„Nehovorila si mi práve ty, že Tibor len nedávno jedného nevinného z vraždy obvinil? A pokiaľ viem, tak ten chudák si pre jeho chybu neprávom odsedel dva mesiace v base.“

„Hovorila, hovorila. Nebola to len Tiborova vina. Nechce sa mi teraz do detailov rozoberať ten komplikovaný prípad. Ale ver tomu, že Tibor si dá záležať na tom, aby nikoho nepoškodil. A je to tvoj dobrý kamarát. Oslavoval si s ním narodenie svojho prvorodeného syna takmer dva dni, až kým som vašu párty nerozpustila ja a zachránila som ťa pred otravou alkoholom.“

„No veď práve. Keď to zistia jeho nadriadení, zoberú mu ten prípad

a dajú ho somárovi, ktorému budem zbytočne vysvetľovať, že som nevin-
ný. A...“

„Prestaň, Eugen,“ okríkla ho Paula a zastavila jeho čierne úvahy.

Eugen rezignovane sedel za volantom svojho auta s hlavou opretou
o operadlo. Paule sa na okamih zazdalo, že zaspal. Mal zavreté oči, ani
nemrkol.

„Musíš o tej výhre okamžite povedať Tiborovi. Môže to byť predsa dô-
vod, prečo tvojho kolegu zavraždili. Keď chceš, tak mu povedz, že si to
zistil až teraz.“

„Tak teda dobre,“ s povzdychom povedal Eugen a otvoril oči.

Čakali ho krušné chvíle.

Po chodbe starej policajnej budovy sa ozývali kroky a Eugenovi preni-
kali až do mozgu. Uvedomoval si, že pôsobí nepokojne. Konečne sa ocitli
v Tiborovej kancelárii a sadli si čelom oproti sebe.

„Takže ty tvrdíš, že si práve zistil, že ste spolu so zavraždeným Luberdom
vyhrali prvú cenu v lotérii,“ začal Tibor tým, čo mu už Eugen stihol povedať
do telefónu.

„Áno.“

„Ale dôkaz na to nemáš, iba esemesky v mobile, kde si píšete, že si pôj-
dete spolu podať.“

„Nie, nemám. Vlastne...“ Eugen sa tľapol otvorenou dlaňou po čele. „Ak
ste u neho ten tiket našli, musia na ňom byť moje odtlačky prstov. Držal
som ho chvíľu v rukách, boli sme podať spolu,“ Eugen sa rozhovoril s no-
vou nádejou v hlase.

„Eugen, nenašli sme ani jeho doklad totožnosti.“

„Ach. Takže ten tiket má vrah?“ Eugen si zúfalo vzdychol.

„To neviem. Vodu?“ opýtal sa Tibor.

„Áno, ďakujem.“

Tibor sa na chvíľu vzdialil od stola a vrátil sa s bielou kávovou šálkou,
ibaže až po okraj napustenou vodou z vodovodu.

„Takže spíšeme doplňujúcu výpoveď,“ oznámil Tibor.

Eugen mlčky prikývol.

Ešte toho istého dňa sa Tibor vybral za stopou k prípadu na benzíno-

vú pumpu do centra mesta. Dostojevského rad zaplnili autá a autobusy mestskej dopravy a cesta mu trvala dlhšie, než predpokladal. Túto návštevu však nechcel odkladať. Zabrala výzva s prosbou o pomoc, s ktorou sa v médiách obrátili na verejnosť. Aj keď televízne správy a denníky boli plné informácií o povodniach, prihlásila sa predavačka z čerpacej stanice, ktorá mala zároveň prevádzku v prenájme. Bola presvedčená, že Luberdu okolo polnoci obsluhovala. O pár hodín neskôr ho na opačnom brehu Dunaja našiel mŕtveho koktavý Rudo.

Plnoštíhla štyridsaťročná žena so sivými vlasmi po pleciah si ho premerala skúmovým pohľadom. Tibor mal k dispozícii jej výpoveď, ktorú s ňou spísali na polícii. Mala však ešte čosi, čo so sebou nepriniesla. Tibor veril, že práve vďaka tomu sa posunú vpred vo vyšetrovaní.

Predavačka oplývala zhovorčivosťou. Najskôr ho zahrnula niekoľkými nepodstatnými informáciami. Tibor sa mračil na visačku s menom Lenka, pripnutú na jej rovnošate. Mal v pláne sa čo najskôr dostať k meritu veci, získať cenné informácie a vypadnúť odtiaľto.

„Kolegom ste povedali, že máte kamerový záznam bieleho taxíka aj muža, ktorý u vás v stredu pred polnocou nakupoval,“ prerušil ju Tibor Kinský.

Predavačka mu posunula po predajnom pulte strieborný USB kľúč.

„Áno, ale jeho auto sa na zázname len mihne. Kamery sú nastavené tak, aby bolo vidieť na stojany, a on netankoval. Kupoval si len energetický nápoj a žuvačky.“

„Zdal sa vám rozrušený?“

„Skôr zamyslený.“

„Povedal niečo? Čokoľvek môže byť dôležité, niekedy sú to na prvý pohľad úplne nepodstatné veci.“

„Nie, nič. Iba...“

„Iba?“

„Zaujímala sa o čísla v lotérii, tak som mu ich pozrela na internete.“

„A ako zareagoval?“

„Zostal zaskočený a skoro si tu zabudol nákup, musela som mu ho pripomenúť.“

„Bol tu v tom čase ešte niekto?“

„Nie.“

„Ani vonku? Možno ho tam niekto čakal.“

„Videla som prichádzať biely taxík, ale nevidela som nikoho iného. Len muža z vašej výzvy vo včerajších správach. Ale od jeho príchodu do predajne som okolie nesledovala a na zázname tiež nikto nie je. Overila som to dvakrát.“

„A čo po jeho odchode? Nepozerali ste sa za ním?“

„Nie. Akurát mi zazvonil mobil. Volala mi moja dcéra, ktorej som sa predtým márne snažila dovolať. Má sedemnášť a robí mi starosti. O polnoci ešte nebola doma, bála som sa o ňu.“

„Chápem,“ zareagoval Tibor a zobral si USB kľúč, ktorý pred neho položila.

„Potom mi ho prineste späť, aby som vám mala aj nabudúce na čo stiahnuť záznam,“ povedala a žmurkla.

Tibor vylovil z vrecka zväzok kľúčov, zvesil z neho malý príviesok v tvare fúkacej harmoniky a podal ho Lenke.

„Je váš. Ešte som ho nepoužil, mal by byť čistý.“

Vzala do rúk príviesok a chvíľu ho skúmala. Na okamih zdvihla pohľad k policajtovi, aby videl jej zvodný úsmev. Potom z príviesku zložila vrchnák a odhalil sa jej pohľad na USB kľúč.

„Ďakujem,“ prehovorila bez nadšenia. „Myslela som, že sa tu ešte zastavíte.“

Tibor sa usmial.

„Je to možné... Veď kontakt na vás mám,“ odvetil a obrátil sa na odchod.

„Viete, čo si myslím?“

Tibor zastal a obrátil hlavu k žene za pultom. „Hovorte.“

„Podľa mňa ten vrah nemal rodinu, keď sa takto uprostred pracovného týždňa túlal tmavou nocou.“

„Je to jedna z možností,“ odvetil Tibor zamyslene a pobral sa preč. „Dovidenia,“ pozdravil presne vo chvíli, keď sa pred ním otvorili posuvné sklenené dvere.

„Majte sa,“ odvetila Lenka a zamávala mu.

Samir si schoval do vrecka košeľu hotelovú kartu a rozhodným krokom sa pobral k výťahu. Premýšľal nad pokynmi, ktoré si prečítal v liste. Ten

prišiel začiatkom týždňa v zalepenej obálke. Inštrukcie boli stručné a jasné. Pod nimi bola napísaná suma, ktorú dostane za splnenie úlohy. Spolu s listom si v obálke našiel aj tri fotografie, dva pasy na dve rôzne mená, vizitku hotela, z ktorého práve v tejto chvíli vychádzal, a peniaze na cestu do Bratislavy. Čosi mu zostalo aj ako vreckové.

Nerohodoval sa dlho. Minulý mesiac ho vyhodili z obchodu, v ktorom pracoval, lebo sa vraj slabo predával turecký tovar. Novú prácu si ešte ne našiel. Doma ho už nič nedržalo. Po tom, čo sa stalo otcovi, už v Mostare nemal nikoho, kto by o neho stál. Aj tak zvažoval, že odíde do sveta. Teraz doň aspoň nazrie.

Samir mal spočiatku trochu obavy, či dokáže zvládnuť takú náročnú úlohu. Muža, čo poslal ten list, si pamätal ako bohatého obchodníka, pre ktorého otec kedysi pracoval. Samir bol ešte malý chlapec, keď ho videl naposledy. Potom za tým človekom otec ešte raz vycestoval na stretnutie na Slovensko.

Keď sa po týždni vrátil, bol mlčky, bez nálady, no nezvyčajne štedrý. Samirovi kúpil nové topánky, nohavice, košeľu a vzal ho do cukrárne. To urobil otec prvý raz od matkinej smrti. A naposledy. Viackrát Samir o bývalom otcovom šéfovi nepočul a ani si s otcom už nikdy nezašli na zákusky.

Ak sa mu podarí splniť tú úlohu, za získanú odmenu si otvorí vlastnú cukráreň. Len ešte musí porozmýšľať, či to bude v Mostare alebo niekde inde. Samir vytiahol obálku zo zadného vrecka nohavíc. Na papieri s inštrukciami boli tri mená s adresami a špionážne fotografie osôb, aby nedošlo k nedorozumeniu. Zdalo sa to jednoduché.

Pre jeho otca by určite aj bolo. Bol to mocný chlap, bojoval v občianskej vojne a nikdy nemal z ničoho strach. Samir sa mu po celý svoj život snažil vyrovnáť. Chodieval s ním do lesa strieľať na terč, učil sa od neho zaobchádzať s nožom a išlo mu to dobre. Vedel aj udrieť, keď ho niekto v škole veľmi naštvával. No nikdy sa nedokázal zbaviť strachu z následkov svojho konania.

Keby objednávateľ vedel, že otec zomrel, jemu by tú prácu iste nezveril. Potom si Samir v duchu vynadal za to, že nad všetkým priveľa premýšľala a kývol na prvý taxík. Nikto to predsa nevie. Na pasovej fotografii bol otec tak o dvadsať rokov mladší, a preto Samirovi stačilo dať sa rovnako ostrihať a obliecť si jeho šaty. Odrazu bol ním. Svojím nebojácnym otcom.

Odvaha mu vydržala, kým nevystúpil z taxíka pred autoservisom na Poliankach. Potom zasa začal premýšľať nad dôsledkami. Za košatým stromom. Slnko sa schovalo za oblaky. Z autoservisu odišiel posledný zákazník a tiež jediný zamestnanec, ktorého tam Samir videl. Čas pokročil. Zostal len muž, ktorého mal zachyteného na fotografii, ako nastupuje do auta.

Premýšľal, ako to urobí.

V sobotu vládlo mimoriadne teplé počasie. Paula sa opäť stretla s Eugenom, ktorý sa za ten svet nechcel vzdať svojej výhry v lotérii. O tom, že niekto rozbil bank, médiá takmer ani neinformovali. Pozornosť pútala celkom iná udalosť. Mesto už tri dni žilo len záplavami, pobehovali po ňom ľudia s fotoaparátmi a zapnutými kamerami alebo si to zaznamenávali do mobilných telefónov. A neboli to len turisti. Každý chcel vidieť tú spúšť zblízka.

Paula tiež vytiahla z puzdra svoj fotoaparát, s ktorým urobila v Prahe niekoľko dobrých záberov a zarobila na nich. Teraz sa po dlhšej odmlke pokúšala vrátiť k fotografovaniu za finančnú odmenu.

Na brehu Dunaja postavili odolné zátarasy. O kúsok ďalej vojaci poukladali vrecia s pieskom. Vyzeralo to hrozivo, ale nie tak veľmi ako na druhom brehu rieky. Na Petržalskej strane bolo všetko zatopené až po hrádzu. Hotové božie dopustenie, pomyslela si Paula a ostro pozrela na Eugena.

„Myslím, že ak mal tvoj kolega ten tiket u seba, nastal najvyšší čas sa s tou výhrou rozlúčiť.“

„Paula, ak mi pomôžeš k tej výhre, tak si môj podiel rozdelíme fifty-fifty.“

„Sú dve možnosti, ale ani jedna mi nepripadá ako východisková. Buď si tú peňaženku odniesol vrah, alebo sa utopila v tejto vode.“ Paula kývla hlavou smerom k rozbúrenej rieke, na ktorú mali s Eugenom výhľad z Nového mosta.

„Ach,“ vzdychol Eugen a zapálil si cigaretu. Silno si potiahol a vyfúkol dym cez nos.